USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. F.**, zastoupeného JUDr. Petrem Kučerou, Ph. D., advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2017, č. j. 43 Az 20/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Kučerovi, Ph.D., advokátu se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/16, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016, č. j. OAM–2/LE–LE05–LE05-2016, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 43 Az 20/2016 - 49, zamítl.

[2] Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že žalobce podal dne 6. 1. 2016 žádost o mezinárodní ochranu. Při pohovoru před žalovaným uvedl, že je ukrajinské národnosti, řeckokatolického vyznání a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, bezdětný a před opuštěním své vlasti žil v T. Na Ukrajinu se nechce vrátit, protože je tam válka, policie a vojenská správa roznáší do domu povolávací rozkazy. Ty, kdo podepíší, odvedou do války, pokud někdo odmítne podepsat, hrozí mu vězení. Nejvíce jsou odváděni muži se západní Ukrajiny, mnoho mužů bylo zraněno, přišli třeba o ruku a nikdo jim nepomůže. Žalobce se převzetí povolávacího rozkazu dosud vyhýbal. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že nechce jít do armády a do války.

[3] Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány země svého původu. Nebylo prokázáno, že by byl žalobce ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, případně pro zastávání určitých politických názorů [§ 12 písm. b) zákona o azylu], či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský soud upozornil, že odmítání vojenské služby není samo o sobě azylově relevantním důvodem. Branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána. V souvislosti s odmítáním vojenské služby krajský soud dále odkázal na právní názory vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44. Upozornil také, že zhoršená bezpečnostní situace, na kterou žalobce poukazoval, se netýká T., z níž pochází. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že v případě žalobce nebyly dány ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, azylu z humanitárních důvodů nebo doplňkové ochrany, což podrobněji odůvodnil.

[4] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že v řízení před žalovaným byly porušeny základní zásady správního řízení, zejména nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Žalovaný nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti týkající se nástupu vojenské služby, které stěžovatel v průběhu správního řízení tvrdil, ani k nim neprovedl žádné dokazování. Stěžovatel má za to, že stejnou vadou trpí i rozsudek krajského soudu, neboť ani ten žádné důkazy nedoplnil. V podrobnostech stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004. Dále stěžovatel zopakoval své žalobní tvrzení, dle kterého žalovaný v otázce možného nástupu vojenské služby vycházel z neaktuálních zdrojů; tento deficit nebyl odstraněn ani v řízení před krajským soudem. V této souvislosti se pak stěžovatel dovolává zákazu ohrožení duševního či tělesného zdraví – zejména vraždy, týrání či mučení, tělesných trestů, zmrzačení, či neposkytnutí lékařské péče, dle Ženevské úmluvy a jejích dodatkových protokolů. Stěžovatel má za to, že bylo namístě mu poskytnout minimálně azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Přesah vlastních zájmů shledává v zásadních pochybeních krajského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovaným a krajským soudem, které mají přímý dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel neprokázal žádnou okolnost, která by svědčila o přesahu jeho vlastních zájmů. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

[6] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že j*estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost* .

[8] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz), vyložil, že „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*.“

[9] Z důvodů uváděných stěžovatelem je patrno, že z Ukrajiny odešel kvůli konfliktu ve východní části země. Obává se, že v případě svého návratu do vlasti bude povolán do vojenské služby, s čímž spojuje možnou těžkou újmu. Krajský soud i správní orgán se nicméně s těmito argumenty stěžovatele dostatečně vypořádaly a opřely se o ustálenou judikaturu zdejšího soudu k této problematice (viz výše); totéž hodnocení se týká i tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky azylu z humanitárního důvodu.

[10] V projednávané věci tak Nejvyšší správní soud nenašel žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné vyjádřit se z důvodu nutnosti sjednocování judikatury a ani stěžovatel sám takovou otázku v kasační stížnosti nepředestřel. Důvod přijatelnosti spatřoval ve vadě řízení před správním orgánem a krajským soudem, spočívající ve významných deficitech při zjišťování skutkového stavu věci. Zde je ovšem nutno zdůraznit, že judikaturou takto formulovaný důvod přijatelnosti kasační stížnosti nemůže jít za hranice právní úpravy výše citované a že tento důvod byl koncipován jen jako určitá pojistka vůči zjevně excesivním postupům či rozhodnutím správních orgánů při posuzování otázek mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016 - 19). Žádný excesivně chybný postup žalovaného, respektive krajského soudu, ovšem, jak již bylo výše uvedeno, zjištěn nebyl.

[11] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel netvrdil žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti a nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů

dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4.114 Kč. Tato částka bude JUDr. Petru Kučerovi, Ph.D. vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu